

Referat af 25. Europaudvalgsmøde fredag den 23. marts 2007, kl. 09.30

Til stede: Charlotte Antonsen (V) næstformand, Morten Messerschmidt (DF), Svend Auken (S), Jens Christian Lund (S), Morten Østergaard (RV), Anne Grete Holmsgaard (SF), Line Barfod (EL).

Desuden deltog økonomi- og erhvervsminister Bendt Bendtsen og finansminister Thor Pedersen.

Der var indledningsvis en drøftelse af proceduren i forbindelse med dagsordenens punkt 3.

Svend Auken fik ordet, før man tog fat på dagsordenens punkt 1, og klagede over, at det var finansministeren og ikke statsministeren, der skulle forelægge dagsordenens punkt 3 om Berlinerklæringen. Dette gav anledning til en længere diskussion i udvalget.

Svend Auken pegede på, at et meget bredt flertal i udvalget havde udtrykt et ønske om at diskutere Berlinerklæringen med statsministeren, inden den skulle skrives under, sådan at den fik et ophæng i de nationale parlamenter. Da han til sin overraskelse hørte, at det ikke var statsministeren, der ville komme i udvalget, havde han pr. mail bedt om, at statsministeren eller i hvert fald udenrigsministeren kom i samråd. Han havde forstået, at man ville lade finansministeren fremlægge sagen, og pegede i den anledning på, at det i sin tid også var finansministeren, som skulle behandle de iranske terrorlister. Finansministeren var åbenbart en passe par tout eller en altnuligmand. Derfor spurgte han, om formanden havde bedt om, at det var statsministeren eller udenrigsministeren, der kom i samråd om Berlinerklæringen.

Næstformanden mente, det måske var mere fornuftigt at diskutere den sag, når finansministeren var kommet til stede, men oplæste følgende fra referatet af Europaudvalgets møde den 13. marts 2007:

”Med hensyn til Berlinerklæringen sagde statsministeren, at forudsætningen for at få en drøftelse jo er, at der foreligger en tekst; den kunne han ikke stampe op af jorden. I øvrigt gjorde han opmærksom på, at der ikke vil blive tale om et topmøde i Berlin, men om festligholdelse af et jubilæum, og Berlinerklæringen vil blive underskrevet af formanden for Kommissionen, af formanden for Parlamentet og af formanden for Rådet. Som han sagde sidst, var statsministeren meget indstillet på, at i samme øjeblik der foreligger en tekst, så vil man på den ene eller anden måde få en drøftelse af den, men han

kunne ikke vide, hvornår teksten foreligger.”

Der blev altså ikke på det tidspunkt stillet udvalget i udsigt, at det lige præcis skulle være statsministeren, der kom i udvalget. Det er statsministeren, der sammensætter regeringen, og som bestemmer, hvilke ministre der skal repræsentere den. Det er ikke noget, Europaudvalget kan blande sig i. Hun var bekendt med, at statsministeren var til et meget vigtigt møde om en sag, der står meget højt på den danske dagsorden – måske højere for regeringen end for Socialdemokraterne – og når en minister ikke kunne være til stede, plejede Europaudvalget at acceptere, at der kom en anden minister.

Svend Auken mindede næstformanden om, at hun fungerede som formand for udvalget og ikke som talsmand for Venstre. Nu foreligger der faktisk en tekst, og Socialdemokraterne havde på et meget tidligt tidspunkt varslet, at man ønskede at se statsministeren eller udenrigsministeren. Det møde, statsministeren var til, deltog vicestatsministeren også i, men alligevel var vicestatsministeren kommet i Europaudvalget for at forelægge sine sager. Det er klart, at hvis en minister var til vigtige internationale møder, kunne man sende en anden minister, men her var tale om et privat møde.

Svend Auken mindede om, at da finansministeren skulle udtale sig om de iranske terrorlister, havde han – med rette – sagt, at det havde han ikke noget med at gøre, og det havde Svend Auken bøjet sig for.

Reglen var, at det var den minister, der skulle ned til mødet, der kom, hvis vedkommende overhovedet kunne. Derfor var Svend Auken overordentlig utilfreds med, at statsministeren ikke kom, og tilføjede, at Socialdemokraterne ikke så noget behov for, at finansministeren forelagde noget i udvalget. Så kunne man lige så godt spare udvalgets og finansministerens tid og tage sagen af dagsordenen.

Næstformanden sagde i anledning af det sidste, Svend Auken havde sagt, at hun gerne ville høre om Berlinerklæringen, som hun syntes var utrolig vigtig for Europa, og som var på dagsordenen. Hun tilføjede, at der jo ikke var mødepligt, så det stod enhver frit for at forlade rummet. De kunne måske endda lette proceduren.

Anne Grete Holmsgaard henviste til, at da man havde drøftelsen den 13. marts, gav SF klart udtryk for, at man ønskede, at statsministeren kom i Europaudvalget forud for mødet i Berlin for at diskutere Berlinerklæringen, og det var hendes klare opfattelse, at det var statsministeren indforstået med. Udvalget havde tilkendegivet, at det kunne indkaldes med kort varsel, så det behøvede ikke nødvendigvis være fredag, men kunne også være torsdag aften.

Anne Grete Holmsgaard betegnede det som meget utilfredsstillende, at et dokument, som klart skal pege fremad for Europa, ikke er noget, der bliver diskuteret i Europaudvalget. Det er statsministeren, der skal deltage i Berlin-

mødet, og det er ham, der har brug for at høre, hvad udvalgets holdning til den er.

Morten Messerschmidt sagde, at man kunne diskutere, hvor meget indflydelse statsministeren overhovedet havde på den erklæring, eftersom det kun var formændene, der skulle skrive under, men han syntes på alle måder, det ville være det rigtigste, at der var en diskussion. Han tilføjede, at medierne i dag bugnede med Berlinerklæringen.

Morten Messerschmidt betegnede det som kritisabelt, at man skulle diskutere det fortrolige dokument, man havde modtaget, med en eller anden velmenende, men uvidende minister. Han mente, det var i modstrid med den beretning, der styrer udvalgets arbejde, at man får informationerne alt for sent, og at det er en forkert minister, der kommer. Derfor mente han, man måtte kommunikere med statsministeren og få ham til at komme.

Næstformanden henviste til, at ifølge referatet havde Anne Grete Holmsgaard ønsket, at man fik mulighed for at drøfte sagen på et møde i Europaudvalget, men der står ikke noget om, at hun insisterede på, at det skulle være statsministeren, der kom. Derfor ville hun ikke have, at det blev fremstillet, som om alle insisterede på, at det skulle være statsministeren. Statsministeren havde sagt, at han ikke var klar over, hvornår papiret forelå, men han ville gøre alt for, at når det kom, ville det komme over, og så skulle Europaudvalget have en mulighed for en drøftelse af sagen.

Man kunne godt efterfølgende kritisere, at det ikke var statsministeren, der kom, men næstformanden syntes bare, det var på et helt urimeligt grundlag. Europaudvalget har en tradition for, at det er de ministre, der skal til mødet, som kommer, men hvis en minister af en eller anden grund har forfald, så plejede man at acceptere, at det så var en anden minister, der fremlagde sagen. Hun ville ikke afholde nogen fra at kritisere det, men hun syntes ikke, det var rimeligt.

Anne Grete Holmsgaards ønske om en drøftelse var bakket op af Elisabeth Arnold som formand for udvalget, så det var helt klart, at der fra udvalget side havde været et klart signal om, at man gerne ville have en drøftelse, selv om der ikke var tale om et egentligt topmøde. Da hun som fungerende formand dagen før havde fået at vide, at papiret ville komme, havde hun derfor sat sagen på dagsordenen.

Svend Auken mente, det ville være rart, om man havde en neutral formand i Europaudvalget. Han henviste til, at i forbindelse med statsministerens forelæggelse af topmødet, hvilket fandt sted den 7. marts, havde man haft en indgående drøftelse. Ved den lejlighed havde Svend Auken givet udtryk for, at en sådan erklæring var værdiløs, hvis den ikke havde ophæng i nationale parlamenter. Det var selvfølgelig helt klart, at det var statsministeren, der

skulle deltage.

I anledning af det, næstformanden havde sagt om, at en minister kunne have forfald, gjorde Svend Auken opmærksom på, at det ikke var det, der var tale om. Der var tale om, at man havde prioriteret et andet møde ude i byen højere. Derfor drejer det sig ikke om, at statsministeren ikke kan komme, men at han ikke vil komme.

Nu måtte man gå i gang med mødet, og så måtte et flertal i Europaudvalget efterfølgende give udtryk for sine synspunkter i forbindelse med behandlingen af sagen, sådan at man kunne undgå gentagelser. Svend Auken gentog, at han fandt det klart utilfredsstillende, at regeringen prioriterede på den måde. Han kunne have ønsket, at udvalgets rigtige formand havde været i landet, så man undgik, at det var et enkelt partis interesser, der blev varetaget.

Næstformanden replicerede, at det lå uden for enhver formands muligheder at bestemme, hvem der blev sendt fra regeringen, så det ville næppe have gjort nogen forskel, om den rigtige formand havde været hjemme.

I øvrigt syntes hun, det var en helt urimelig kritik at fremkomme med, inden man havde hørt, hvordan regeringen havde tænkt sig at forklare sagen, men Svend Auken havde ikke haft tålmodighed til at vente, til finansministeren kom. Hun ville mane til fornuft og til ro og syntes, man skulle være glad for, at udvalget med kort varsel fik mulighed for at diskutere Berlinerklæringen.

Det sidste møde, hvor udvalget havde drøftet Berlinerklæringen, var den 13. marts, og ved det møde havde Svend Auken ikke været til stede. Det var der, der var kommet en bekræftelse fra statsministeren på, at man så vidt muligt fra regeringens side ville forsøge at sikre, at der kom en drøftelse i udvalget, således som der nu var kommet.

Anne Grete Holmsgaard gjorde opmærksom på, at hun havde været til stede den 13. marts og var citeret flere gange i referatet. Statsministeren havde sagt, at han var meget indstillet på, at, at man, hvis der på et eller andet tidspunkt forelå en tekst, på en eller anden måde ville få en drøftelse af teksten, men han kunne ikke vide, hvornår teksten forelå. Hun mente, det ville være en fuldstændig urimelig situation, hvis man hver gang skulle sikre sig, at det nu blev den rigtige minister, der kom, når man skulle have en drøftelse. Statsministeren havde jo ikke sagt: ”Men det er ikke sikkert, at det bliver mig, der kommer.” Hun vidste ikke, hvor statsministeren var, eller hvor han havde været i går aftes, men hun syntes, det var uacceptabelt, at han ikke var til stede, således at noget, der var så væsentligt for Europas fremtid, skulle diskuteres med en stand in.

Næstformanden gjorde opmærksom på, at statsministeren havde sagt, at man ”på den ene eller anden måde” skulle have en drøftelse af sagen.

Statsministeren var til regeringsmøde på Havreholm og havde været det siden i går.

Morten Messerschmidt spurgte, om formanden, som have været meget nede i referaterne, kunne sige, om finansministeren på noget tidspunkt havde sagt noget om Berlinerklæringen.

Svend Auken gentog, at det møde, han refererede til, var mødet den 7. marts, hvor han havde understreget, at det var vigtigt, at erklæringen fik nationalt ophæng. Man havde allerede dengang fået udleveret en disposition til erklæringen, men havde sagt, at det var vigtigt at se, hvilket kød der kom på skelettet.

Så snart Svend Auken havde fået at vide, at statsministeren ikke ville komme, havde han sagt, at så måtte udenrigsministeren i det mindste komme. Det havde han givet udtryk for dagen før i flere mails. Udenrigsministeren var ikke til regeringsmødet på Havreholm – som vicesstatsministeren også var til, men havde forladt for at komme til Europaudvalget – men var til et møde ude i Arken.

Svend Auken tilføjede, at udvalget nok skulle være civiliserede over for finansministeren, men man kunne lige så godt tale til en stol her i lokalet, for finansministeren havde intet med sagen at gøre.

Nu vil næstformanden ikke engang beklage, at statsministeren ikke er her, men giver udtryk for, at alt er foregået fuldstændig korrekt. Det tvinger udvalgsflertallet til skriftligt at give udtryk for, hvad det mener om sagen – og det flertal kommer ikke til at omfatte næstformandens parti, tilføjede Svend Auken.

Næstformanden afsluttede drøftelsen med at sige, at hun var sikker på, at finansministeren ville forklare, hvorfor han var her. Det havde på intet tidspunkt været ukendt, at udvalget var interesseret i en drøftelse. Det havde Svend Auken sagt på mødet den 7/3, og det havde resten af udvalget haft en drøftelse om på mødet den 13/3, og regeringen havde hele tiden været indstillet på, at man skulle have en drøftelse, når papiret forelå. Hun tilføjede, at det ikke kun er os, der synes, det er en mærkelig procedure, at papiret er kommet så sent. Det har regeringschefer fra Polen og Tjekkiet været meget oprørte over. Men man havde i Europaudvalget været klar over, at det var situationen.

FO Punkt 1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om papirløse omgivelser for told og erhvervsliv (e-told)

KOM (2005) 0609

KOM (2005) 0609 – bilag 1 (grundnotat af 13/1-06)

KOM (2005) 0609 – bilag 2 (aktuelt notat af 21/3-06)

Økonomi- og erhvervsministeren: Denne sag nævner jeg med henblik på forhandlingsoplæg.

Jeg vil gerne indlede med at forklare årsagen til mit foretræde her i dag. Sagen er den, at det tyske formandskab pludselig – og til alles overraskelse – har valgt at fremskynde forslaget i forhold til de planer, der hidtil har ligget på bordet. Derfor er det nødvendigt for mig i dag at møde op for at indhente et forhandlingsoplæg i denne sag.

Forslaget var sat på den foreløbige dagsorden for Konkurrenceevnerådet den 21.-22. maj til politisk enighed. Men det er et af de forslag, hvor udviklingen lige pludselig har ændret sig i Bryssel. Jeg kommer derfor nu i dag, som er første mulighed for at høre udvalget.

Kommissionen fremlagde 30. november 2005 forslag til en e-toldbeslutning. Forslaget skal – sammen med forslaget om modernisering af toldkodeksen – ses som toldens andel af Lissabonstrategien.

Konkret fastlægger e-toldbeslutningen de rammer, der vil gælde for den mere it-mæssige side af de tiltag, der sker på toldområdet som følge af bl.a. terrorangrebet den 11. september 2001 i USA, og som skal sikre, at der er it-mæssig understøttelse af ikke mindst de nye toldregler, der følger af såvel sikkerhedstoldkodeksen, der blev vedtaget i maj 2005, og den kommende moderniserede toldkodeks, som jeg indhentede mandat på i december 2006.

En it-understøttelse, der på én gang kan tages hensyn til kravet om øget kontrol ved de ydre grænser og til kravet om lettelser for handelen med varer i Europa.

E-told opgaverne omfatter således en række it-løsninger, der skal sikre:

At de 27 nationale import- og eksporttoldsystemer kan kommunikere med hinanden, således at informationer er til rådighed dér, hvor de skal bruges – uanset om det er i en anden medlemsstat end den, hvor informationerne er afgivet.

At den sikkerhedsmæssige risikoanalyse, der sker af varerne på EU's ydre grænse, sker på et ensartet grundlag.

At det bliver muligt at identificere en virksomhed i EU samt virksom-

hedens toldforhold og toldtilladelser, således at virksomheden kan anvende disse tilladelser i andre EU-lande.

At virksomhederne kun skal afgive den samme information én gang, uanset hvor mange andre myndigheder der skal anvende den.

At alle informationer fra myndigheder – uanset hvilket medlemsland der er tale om – let kan findes via informationsportaler på tværs af de enkelte medlemslande i EU.

I Danmark forankres opgaven omkring e-told hos SKAT.

Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at give et fuldstændigt skøn over udgifterne, der er forbundet med gennemførelsen af e-told. Kommissionen har afsat et betragteligt beløb på dens budget for 2007-2013 til at løse opgaven med. Beløbet er i størrelsesordenen 180 mio. euro – dvs. 1,3 mia. kr.

EU-Kommissionen skønner desuden, at det europæiske erhvervsliv vil få betydelige fordele af gennemførelsen af e-told, og at de udgifter, der måtte være for virksomhederne til at starte med, hurtigt overstiges af de fordele, virksomhederne får.

Skønnet over de statslige danske udgifter ligger i øjeblikket på ca. 165 mio. kr.

Der er p.t. ikke skønnet over de fordele og ulemper, der vil være konkret for dansk erhvervsliv, da disse ligeledes vil afhænge af de konkrete krav til delelementerne. Erhvervslivet er dog løbende involveret i processen omkring e-told – både nationalt og på EU-plan.

Det er regeringens opfattelse, at der er behov for at foretage disse investeringer for at sikre effektiviteten af det indre marked i en tid med øget fokus på sikkerhed.

Det er derfor nødvendigt på den ene side at indføre muligheder for – elektronisk, hurtigt og sikkert – at få informationerne derhen, hvor de skal bruges, så vi kan udføre de sikkerhedsmæssige kontroller, der allerede er vedtaget i EU.

På den anden side er det samtidig nødvendigt indføre it-løsninger, der gør det lettere for ikke mindst de erhvervsdrivende at finde og afgive oplysninger til de myndigheder, der er involveret i vareind- og udførsel i EU.

FO

Idet der fra dansk side arbejdes for løbende at vurdere og konsolidere skønnet over udgifter, efterhånden som der kommer flere oplysninger om kravene til de enkelte elementer af e-told, agter regeringen derfor at støtte forlaget til e-toldbeslutning i den form, der er kvalificeret flertal for.

Til sidst vil jeg sige, at jeg beklager, at det er gået så hurtigt. Vi skal diskutere toldkodeks på mødet i maj måned, men det tyske formandskab mener, at det er nu, at de 27 lande kan blive enige om, hvordan e-toldsystemet

skal skrues sammen. Det er åbenbart derfor, man vælger at tage det punkt som et a-punkt. Et a-punkt kan forelægges på alle møder, men sagen er forankret i Konkurrenceevnerådet.

Morten Messerschmidt erklærede sig enig i stort set alt det, økonomi- og erhvervsministeren havde sagt om nødvendigheden af at gøre det nemmere for erhvervslivet at håndtere toldreglerne, og troede, der ville være mange effektiviseringsgevinster ved den foreslåede ordning. Der er ingen tvivl om, at vi som et lille land vil have store fordele af at få harmoniseret reglerne. Men Morten Messerschmidt pegede på, at vi jo har set andre områder, hvor der er opstået problemer, når man ville harmonisere på det elektroniske område. Derfor ville han spørge lidt ind til de specifikationer, der ligger bag. Foreligger der nogen overvejelser over, hvilke standarder man vil anvende? Skal det være åbne standarder? Det er ud fra et konkurrenceevnesynspunkt ret centralt, hvilke elektroniske standarder man vil lægge sig fast på.

Line Barfod syntes også, det lød fint med ét system eller i hvert fald systemer, der kunne arbejde sammen. Hun mente, det var vigtigt, at der bliver tale om åbne standarder, og pegede på, at et enigt Folketing sidste sommer vedtog, at regeringen skulle arbejde for åbne standarder overalt i offentlige it-systemer.

Det er fornuftigt nok at sige, at en sådan database skal være tilgængelig for handicappede, idet der er mange handicappede, der skal have adgang til den, og der vil også være medarbejdere, der er handicappede.

Svend Auken fandt det ikke tilfredsstillende, at sagen forelægges på et så sent tidspunkt, hvor beslutningen i realiteten allerede er taget, hvilket fremgår af aftalen med Europa-Parlamentet. Det er derfor, sagen kommer på som et a-punkt. Økonomi- og erhvervsministeren har ved flere lejligheder været opmærksom på, at man i Europaudvalget har et ønske om at blive inddraget på et tidspunkt, hvor der ikke allerede er blevet truffet en beslutning. Men det er altså ikke sket her. Sagen er åbenbart gået hurtigere, end man havde forudset.

Med hensyn til sagens materielle indhold havde Socialdemokraterne ikke nogen grund til at gå imod det forelagte forhandlingsoplæg. Det lyder umiddelbart som en fremragende idé, men man kan nok have sine bange anelser, når man ved, hvor vanskeligt det er bare at få de danske hospitalers edb-systemer til at tale med hinanden eller at få to kommuner, der er lagt sammen, til at kommunikere på it-siden. Hvordan skal man så få 27 landes toldvæsner til at tale med hinanden?

Svend Auken mindede også om ønsket om at undersøge mulighederne for at anvende åbne standarder. Det er meget vigtigt, at det ikke bliver en bestemt teknologi, som bevirker, at en enkelt teknologivirksomhed kommer til

at dominere. Det afgørende er selvfølgelig, at det kommer til at fungere på en tilfredsstillende måde, men det ville være godt med åbne standarder.

Morten Østergaard sagde, det var svært at være imod, at man fik tingene til at spille sammen, men ville i forlængelse af det, andre havde sagt, spørge om, hvad der lå i formuleringen: ”Tankerne og forslagene i udkastet til beslutning harmonerer desuden med de nationale danske initiativer på området.” Henviser det til beslutningen om, at den offentlige sektor skal basere sig på åbne standarder? Han gik ud fra, at man ikke ville gå i fælles udbud. Det vigtigste er, at der bliver åbne grænseflader, så systemerne kan snakke med hinanden. Det vil også passe til, at vi ønsker, det danske system skal ændres så lidt som muligt.

Ligesom Line Barfod syntes Morten Østergaard, det er vigtigt, at systemerne er tilgængelige for handicappede.

Økonomi- og erhvervsministeren indledte sin besvarelse med at sige, at Danmark lever af at handle, og når vi har haft en positiv tilgang til forslaget om e-told, er det fordi eksempelvis en dansk virksomhed, som importerer varer fra Kina ind i Ungarn, får mulighed for en hurtig behandling.

Han svarede Morten Messerschmidt, at Danmark godt vil bekæmpe bøvl, og det indebærer, at man får mulighed for elektronisk behandling frem for at skulle sende papirer frem og tilbage fysisk.

EU skal diskutere toldkodeks til maj, men som økonomi- og erhvervsministeren havde nævnt i sin indledning, skønnede det tyske formandskab, at der nu kunne etableres kvalificeret flertal for forslaget om e-told. Systemet indebærer, at myndighederne kommunikerer internt.

Han svarede Line Barfod, at der ikke foreligger noget om specifikationer endnu. Derfor var det lidt svært at sige, hvad de ville komme til at indeholde. Der er tale om en overordnet drøftelse. Det, der koster penge, er, at systemerne skal udbygges, således at oplysninger kan udveksles mellem 27 lande.

Økonomi- og erhvervsministeren ville gerne undersøge, om der er mulighed for at bruge åbne standarder, og rapportere tilbage. Han havde ingen intentioner om at dreje regeringens politik på det område.

I svaret til Svend Auken sagde økonomi- og erhvervsministeren, at han beklagede, at der var så lidt tid, men som nævnt kom han til Europaudvalget nu, fordi sagen skulle forelægges som et a-punkt.

Anne Grete Holmsgaard mindede om, at der ikke var nogen, der gik imod forslaget, men det er vigtigt, at der bliver tale om åbne standarder. Det er der også andre lande, der går ind for. Det ville være temmelig rædselsfuldt, hvis EU skulle havne i samme skandale, som vi kender fra nationalt plan, hvor man har systemer, som ikke kan kommunikere ordentligt sammen.

Morten Messerschmidt var klar over, at der er tale om informationer myndigheder imellem, men det er ikke et argument mod åbne standarder, tværtimod. Der er et demokratielement i det, og der er også et innovativt element i at have åbne standarder på området. Hvis man anvender åbne standarder, har alle programmører mulighed for at inkorporere dem. Det er klart, at åbne standarder er langt mere konkurrenceskabende end proprietære standarder. Derfor må Dansk Folkeparti have håndslag fra regeringen på, at der bliver anvendt åbne standarder, således at udgangspunktet er åbne standarder, medmindre det ikke kan lade sig gøre.

Morten Messerschmidt ville altså gerne have håndslag fra regeringen på, at åbne standarder indgår i mandatet.

Line Barfod havde fuld forståelse for, at økonomi- og erhvervsministeren ikke kunne sige, hvilke specifikationer det ender med, men ville gerne vide, hvilke specifikationer ministeren ville arbejde for at få.

Vil specifikationerne bygge på, at systemet bliver tilgængeligt for handicappede? Line Barfod pegede på, at der på et eller andet tidspunkt vil komme et krav om, at systemerne skal være tilgængelige, og det koster ikke ekstra, hvis man fra begyndelsen er klar over det og indretter dem på det.

Morten Østergaard mente ligeledes, det er centralt at få tilgængeligheden for handicappede med fra starten.

Han gentog sit spørgsmål om, hvad der lå i formuleringen: ”Tankerne og forslagene i udkastet til beslutning harmonerer desuden med de nationale danske initiativer på området.”

Svend Auken gentog, at Socialdemokraterne siger ja til forhandlingsoplægget, og påskønnede, at økonomi- og erhvervsministeren var kommet ind fra Havreholmmødet for at forelægge sagen for Europaudvalget.

Han forstod godt økonomi- og erhvervsministerens bekymring, og syntes ligesom ministeren, det er utroligt vigtigt, at det kommer til at virke, at det er effektivt. Alt andet må underordnes det hensyn. Han mente blot, at hvis man allerede fra starten af er optaget af muligheden for åbne standarder, så vil det være bedre. For Socialdemokraterne er det ikke en principalsag om åbne standarder. Det vigtigste er, at det kommer til at virke.

Økonomi- og erhvervsministeren troede ikke, han var uenig i noget af det, der var sagt om åbne standarder, og regeringen vil afgjort gøre alt, hvad den kan, for at forsøge at påvirke de specifikationer, så vi videst muligt omfang kan bygge på åbne standarder. Han kunne have den samme bekymring som Svend Auken, for det drejer sig trods alt om at få 27 landes toldvæsener med.

Morten Messerschmidt sagde, at det for ham var meget afgørende, at regeringen ville give håndslag på, at man vil insistere på, at der skal være

åbne standarder. Hvis ikke det er indholdet af forhandlingsoplægget, kan Dansk Folkeparti ikke sige ja.

Økonomi- og erhvervsministeren gentog, at regeringen vil gøre alt, hvad den kan, for at påvirke de specifikationer, der skal laves, så systemet i videst muligt omfang bygger på åbne standarder, men han troede ikke, han kunne sige mere end, at det ville regeringen arbejde for.

Næstformanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg. Dansk Folkeparti gik imod forhandlingsoplægget.

Punkt 2. Rådsmøde nr. 2792 (økonomi- og finansministre) den 27. marts 2007

Punkt 1-4 blev forelagt af finansministeren.

Punkt 5 blev forelagt af økonomi- og erhvervsministeren.

Dagsordenspunkt 1, 2 og 4 henhører under Finansministerens ressort.

Dagsordenspunkt 3 henhører under Økonomi- og Erhvervsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 5 henhører under Udenrigsministeriets ressort.

Finansministeren: Alle de sager, jeg skal forelægges, forelægges i dag til orientering. Om sagernes nærmere indhold henviser jeg som sædvanlig til de aktuelle notater.

Økonomi- og erhvervsministeren: Jeg vil nævne dagsordenens punkt 5, som er

EU's underskrivelse af FN's handicapkonvention. Sagen nævner jeg til orientering på vegne af udenrigsministeren, da det er Udenrigsministeriet, der har haft ansvaret for forhandlingen af konventionen fra dansk side.

1. Implementering af Stabilitets- og Vækstpagten

a) Stabilitetsprogrammer

- Rådsudtalelser

Rådsmøde 2792 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 77 (senest behandlet i EEU 7/10-05 – adfærdskodeks)

b) Konvergensprogrammer

- Rådsudtalelser

Rådsmøde 2792 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Finansministeren: På mødet skal vi behandle fem stabilitets- og konvergensprogrammer. Det drejer sig om Belgien, Spanien, Letland, Bulgarien og Rumænien. Efter denne omgang resterer kun Østrig og Tjekkiet, som først forventes behandlet på et senere rådsmøde.

Spanien og Bulgarien hører til kategorien af lande, der i 2006 opfylder deres MTO.

Spaniens og Bulgariens MTO er en balanceret strukturel saldo, hvilket er mere ambitiøst end landenes potentielle vækst og offentlige gæld tilsiger. Begge lande forventes at opfylde deres MTO med en vis margin igennem hele programperioden.

Begge lande har en offentlig gæld, som er mindre end referenceværdien på 60 pct. af BNP, og begge lande forventer at nedbringe gælden over programperioden.

For Bulgarien er der risiko for, at finanspolitikken vil være procyklisk i 2007, hvilket dog forventes begrænset i den endelige budgeteffektivering. For Spanien er udfordringen på kort sigt ligeledes at undgå en ekspansiv finanspolitik af hensyn til store underskud på betalingsbalancen, relativt høj inflation og ophedet boligmarked.

Holdbarhedsudfordringen med hensyn til de offentlige financers holdbarhed vurderes for Spanien at være middel, særligt på grund af stigende pensionsudgifter. For Bulgarien har Kommissionen ikke lavet en officiel holdbarhedsvurdering, da der ikke foreligger fremskrivninger af de aldersbetingede udgifter baseret på de fælles aftalte standarder. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at der ikke er udfordringer på den front. Vi vil være opmærksomme på, at der bliver gennemført en vurdering af holdbarheden – fremskrivninger eller ej – i forbindelse med det næste konvergensprogram.

Den finanspolitiske strategi i Bulgarien og Spanien fremhæves i øvrigt

som ”et eksempel” henholdsvis ”et godt eksempel” på finanspolitik i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpagten.

De resterende tre lande i denne omgang – Belgien, Letland og Rumænien – opfylder ikke deres MTO i 2006.

Belgien har et MTO på 0,5 pct. af BNP, mens Letland og Rumænien begge har et MTO på ca. -1 pct. af BNP. Rumænien forventes ikke at opfylde sit MTO i løbet af programperioden.

Stabilitets- og vækstpagten foreskriver en årlig forbedring af den strukturelle saldo på – som udgangspunkt – 0,5 pct. af BNP for eurolande og ERM II-lande, der endnu ikke opfylder deres MTO, og mere end 0,5 pct. af BNP i ”gode tider”.

Letlands tilpasning mod MTO vurderes – bortset fra i 2007, hvor den strukturelle saldo forværres med 0,8 procentenheder – at være i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpagtens forskrifter. Letland har efter udarbejdelsen af konvergensprogrammet offentliggjort en skitse til en omfattende finanspolitisk stramning, der formentlig også vil få effekt i år og dermed begrænse forværringen af saldoen. For Belgien vurderes det, at hastigheden på tilpasningen til MTO skal øges, og for Rumænien vurderes de planlagte tiltag til tilpasning mod MTO at være klart utilstrækkelige.

Alle tre lande i gruppen forventer – på nær Letland i 2007 – at styrke deres faktiske offentlige saldo og nedbringe deres gældskvote over programperioden.

Holdbarhedsudfordringen vurderes at være lille for Letland, men middel for Belgien, hvilket især skyldes stigende pensionsudgifter. Rumænien har af samme årsager som Bulgarien ikke fået en holdbarhedsvurdering af Kommissionen.

Svend Auken betegnede proceduren i forbindelse med stabilitets- og vækstpagten som ualmindelig god og kunne ønske sig, at man også på andre områder gennemførte denne form for koordinering. Det bekymrende er, at de lande, der er i vækst i EU, for en stor dels vedkommende har underskud både på betalingsbalancen og på de offentlige budgetter, hvilket kan gøre en bange for, hvad der vil ske, i tilfælde af konjunkturerne vender.

Finansministeren var glad for rosen fra Svend Auken.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at det, han roste EU for, var proceduren under dagsordenens punkt 1. Og så havde han også sagt nogle anerkendende ord om dagsordenens punkt 4 om handlingsplanen for intern kontrol. Begge dele er succeshistorier.

2. Rådets prioriteter for EU's budget 2008

- *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 2792 – bilag 1 (samlenotat side 15)

Finansministeren: Hvad angår 2008-budgettet er der en fast procedure for, at Økofin allerede i marts måned drøfter de overordnede prioriteter for næste års fællesskabsbudget.

Rådets prioriteter for 2008-budgettet omhandler primært tværgående principielle synspunkter på næste års budget.

Det, der bl.a. forventes understreget, er behovet for at sikre marginer inden for udgiftslofterne til uforudsete udgifter samt behovet for at sikre en ordentlig budgettering af betalingerne, så vi undgår overbudgettering.

Jeg forventer, at regeringen kan støtte den linje, vi vil møde på mødet.

Svend Auken henviste til, at en række lande – han gik ud fra, det inkluderede Danmark – havde ønsket større fleksibilitet i landbrugspolitikken og afvikling af den direkte produktionsstøtte, og at man derfor i december 2005 havde vedtaget, at man skulle have mulighed for at overflytte en del af den direkte produktionsstøtte til regionale programmer. Den beslutning havde landbrugsministrene siden hen prøvet på at underløbe. Han gik ud fra, at finansministeren ud fra et ønske om større fleksibilitet og mere miljø gik ind for, at man ikke indskrænkede landenes muligheder for en sådan frivillig gradering. Svend Auken tilføjede, at om vi så ønskede at gøre brug af ordningen herhjemme, var et internt slagsmål, som vi måtte tage på et andet tidspunkt.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at sagen om budgettet ikke er ren teknik.

Anne Grete Holmsgaard pegede ligesom Svend Auken på, at det er en del af langtidsbudgettet, at man kan lave frivillig modulation – altså at det enkelte land selv kan vælge, om man vil flytte 20 pct. af midlerne over til andre formål. Nu har fødevareministeren – med tilslutning fra Dansk Folkeparti – sagt, at man vil bøje sig for pressionen fra Landbrugsudvalget i Europa-Parlamentet og ændre modulationen. Derfor spurgte hun, om det er finansministeren eller fødevareministeren, der bestemmer det.

Hun havde set, at fødevareministeren i pressen havde sagt, at en del af årsagen til ændringen i den danske holdning var, at det var konkurrenceforvridende at have modulation. Er det også finansministerens holdning?

Hvis det er regeringens holdning, vil man så arbejde for at få denne del af landbrugsstøtten ud af den grønne boks i WTO? I den forbindelse mindede hun om, at den grønne boks er defineret som ikke-konkurrenceforvridende.

Næstformanden gjorde opmærksom på, at WTO ikke er på dagsordenen, men hun ville lade finansministeren svare på spørgsmålet.

Finansministeren svarede, at det i EU er landbrugsministrene – for Danmarks vedkommende fødevareministeren – der drøfter modulation, ikke finansministrene.

Det samme gælder den grønne boks i WTO. Det er ikke noget, finansministrene beskæftiger sig med. Finansministrene skal på det kommende møde drøfte en række overordnede prioriteret for budgettet for 2008, men ikke drøfte det nærmere indhold vedrørende landbrug. Så man bør tage den drøftelse med fødevareministeren eller måske med udenrigsministeren.

Anne Grete Holmsgaard gjorde opmærksom på, at når hun havde inddraget den grønne boks og WTO, var det fordi fødevareministeren havde sagt, at modulation er konkurrenceforvridende, og hvis det er rigtigt, så hører den del af landbrugsstøtten ikke hjemme i den grønne boks. Det havde finansministeren ikke svaret på.

Svend Auken pegede på, at vi med hensyn til budgettet er i den ejendommelige situation, at Det Europæiske Råd har vedtaget én ting, nemlig frivillig modulation, men Landbrugsudvalget i Europa-Parlamentet – som er stærkt påvirket af landbrugslobbyen – har vedtaget noget andet, og det har fødevareministeren tilsluttet sig. I denne strid mellem statsministeren og fødevareministeren, hvor lægger finansministeren da sin lod? Svend Auken tilføjede, at det ikke er et tekniske spørgsmål, men et holdningsspørgsmål, om man skal kunne vælge frit nationalt, eller om det skal køre stramt centralistisk.

Næstformanden gjorde opmærksom på, at hverken WTO eller fødevareministerens holdning er på dagsordenen.

Morten Messerschmidt spurgte vedrørende modulation, som jo er et centralt spørgsmål, om finansministeren ikke er enig i, at hvis man laver en frivillig modulation og nogle lande bruger de 20 pct. til miljøformål, mens andre bruger dem til støtte til producenter, ligger der deri en konkurrenceforvridning, for hvis nogle får penge og andre ikke får, så er de førstnævnte bedre stillet. Kan finansministeren ikke bekræfte, at det har regeringen og Dansk Folkeparti tidligere været fuldstændig enige om?

Med hensyn til diskussionen om den grønne boks spurgte Morten Messerschmidt, om finansministeren ikke er enig i, at den støtte, man har i dag, er produktionsuafhængig, fordi der er tale om støtte til noget, der ikke udvikler sig, f.eks. arealer, og derfor er det med i den grønne boks. Hvis man derimod indfører modulation, så støtten bliver konkurrenceforvridende, så må det ud af den grønne boks.

Finansministeren svarede Svend Auken, at når det drejer sig om, hvorvidt han støtter fødevareministeren eller statsministeren, så støtter han statsministeren. Det havde han altid gjort, så længe vi havde haft den nuværende regering. Derefter havde han efter bedste evne støttet alle mulige andre

ministre.

Med hensyn til om modulation er konkurrenceforvridende, må man skelne mellem, om der er tale om nationalt plan eller for et erhverv. Hvis man ændrer på nogle vilkår for et erhverv i et land i forhold til vilkårene for samme erhverv i andre lande, så ændrer man konkurrenceforholdene, det er indlysende. Men om man gør det, må man diskutere med fødevareministeren eller andre ministre. Det havde finansministeren ikke forstand på.

Svend Auken gentog sin begrundelse for sit spørgsmål vedrørende budgettet og pegede specielt på, at Landbrugsministrene har sagt, at modulationen kun skulle gælde for de lande, der tidligere har benyttet den, hvilket kun er to lande. Det er væsentligt for det kommende budget, og prioriteter på budgettet er på dagsordenen. Når stats- og regeringscheferne har besluttet noget, så kan nogle sekundløjtnanter ikke afskaffe ordningen.

Anne Grete Holmsgaard fandt det betryggende, at finansministeren altid støtter statsministeren, for det må betyde, at han støtter frivillig modulation, også kaldet fritvalgsordningen, som Det Europæiske Råd besluttede i slutningen af 2005.

Med hensyn til det, der nu er vedtaget af landbrugsministrene i EU, så gælder der andre regler for Portugal og England end for resten af EU, og så er det konkurrenceforvridende.

Finansministeren afviste, at han på nogen måde gik ind i materien. Om noget er konkurrenceforvridende, er ikke noget, økonomi- og finansministrene diskuterer i forbindelse med budgettet. Man får input fra ressortministrene – i dette tilfælde fødevareministeren – disse input lægger Kommissionen ind i budgettet, og så påser økonomi- og finansministrene, at inputtene passer med budgettet. Økonomi- og finansministrene vurderer ikke de enkelte ressortministres beslutninger.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at til syvende og sidst skal EU's budget forelægges Europaudvalget, og hvis regeringen her har et flertal sammen med Dansk Folkeparti for hele budgettet, så kan det selvfølgelig være ligegyldigt, hvad andre partier siger, men hvis man vil have Socialdemokraterne med, må man være opmærksom på, at de tillægger det helt afgørende betydning, at den beslutning, der i sin tid blev truffet i Det Europæiske Råd, også bliver respekteret i det budget, som finansministeren har ansvaret for. Derfor er det vigtigt, at regeringen også lytter til de partier, der i givet fald skal støtte det endelige budget.

Anne Grete Holmsgaard troede, finansministrene havde mere indflydelse og ikke blot samlede bidragene fra ressortministrene. Så kunne man sende en embedsmand til mødet og lade finansministeren blive hjemme.

Finansministeren forstod godt synspunktet, at finansministeren burde

bestemmer meget mere, end de gør. Det opfattede han som et grundlæggende fornuftigt synspunkt, som ville klare mange problemstillinger. Men sådan er det ikke. Når en rådsformation har besluttet noget, skal økonomi- og finansministrene påse, at det også kan finansieres under budgettet, f.eks. med hensyn til betalingsafløbet. Han sammenlignede det med lovbundne udgifter på den danske finanslov. Det er fødevareministeren, som skal have mandat i Europaudvalget vedrørende modulation.

I anledning af Svend Auken bemærkninger ville finansministeren spørge fødevareministeren. Han tilføjede, at de andre ministre ville se undren på han, hvis han rejste det spørgsmål på økofinrådsmødet, og spørge, hvordan han kunne sidde så mange år i Rådet uden at vide, hvordan spillereglerne er.

3. Finansielle tjenesteydelser

a) Direktivforslag om erhvervelse af større aktieposter i finansielle virksomheder - *Politisk enighed*

KOM (2006) 0507

Rådsmøde 2792 – bilag 1 (samlenotat side 18)

KOM (2006) 0507 – bilag 2 (grundnotat af 16/11-06)

Udvalgsmødereferat:

Alm. del (06) – bilag 99, side 429 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 24/11-06)

(05) side 1166 (behandlet i EEU 28/4-06)

(05) side 227 (behandlet i EEU 4/11-05)

Finansministeren: Kommissionen har fremsat forslag om ændring af de direktiver, der regulerer finansielle tjenesteydelser med hensyn til bestemmelser om erhvervelse af større aktieposter i finansielle virksomheder, herunder kredit-, forsikrings- og investeringsinstitutter.

Formålet er at opnå en mere effektiv og transparent godkendelsesprocedure hos de nationale tilsynsmyndigheder for at forbedre mulighederne for fusioner i den finansielle sektor på tværs af EU's grænser.

Jeg orienterede senest om forslaget på mødet i Europaudvalget den 24. november 2006. Forslaget støttes fortsat fra dansk side.

Jeg forventer, at Økofin og Europa-Parlamentet kan vedtage forslaget i den nærmeste fremtid.

b) Betalingsdirektivet - *Generel tilgang*

KOM (2005) 0603

Rådsmøde 2792 – bilag 1 (samlenotat side 23)

KOM (2005) 0603 – bilag 2 (grundnotat af 9/3-06)

EU-note (06) – E 5 (notat af 23/10-06 om betalingsdirektivet og dankort)

Udvalgsmødereferat:

Alm. del (06) – bilag 99, side 427 (senest behandlet i EEU 24/11-06)

Alm. del (06) – bilag 72, side 255 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 3/11-06)

Finansministeren: Siden november sidste år, hvor sagen senest var på Øko-fins dagsorden, er forhandlingerne fortsat på embedsmandsniveau.

Der ser nu ud til at kunne indgås et kompromis om den tekst, som blev behandlet i Coreper i onsdags. Teksten vil dermed danne grundlag for for-mandskabets forhandlinger med Europa-Parlamentet med henblik på enighed i første læsning.

Danmarks krav til de dele af direktivet, der vedrører finansieringen af dankortstrukturen og ansvarsreglerne ved misbrug af betalingskort, er der fortsat tilslutning til.

Fra dansk side har der i den sidste fase af forhandlingerne særligt været fokus på kapitalkrav til betalingsinstitutter. Vi ser gerne, at kapitalkra-vene står i rimeligt forhold til den potentielle risiko, som kunden løber i for-hold til instituttet. Andre lande har ønsket høje kapitalkrav, hvilket kan be-grænse konkurrencen og udbuddet af tjenester.

Kompromiset er nu, at betalingsinstitutter bliver pålagt lidt højere kapitalkrav, end der ud fra en risikovurdering synes velbegrundet, men som på den anden side ikke er så høje som ønsket af de lande, der reelt er bekymret for øget konkurrence i forhold til pengeinstitutterne.

Jeg kan sige, at vi kan støtte det kompromis, der tegner sig..

Morten Messerschmidt henviste til, at Danmark har en ret beskytten-de lov på området, lov om visse betalingsmidler, som sikrer forbrugerne. Bli-ver den på nogen måde påvirket af de ændringer, der lægges op til?

Svend Auken var godt tilfreds med den løsning omkring dankortet, som Europaudvalget tidligere havde diskuteret,

Svend Auken forstod, at finansministeren lagde op til at støtte kom-promiset, som indebar lidt højere kapitalkrav. I den forbindelse mindede han om den danske historie, hvor bankerne havde presset på for at få lavere kapi-talkrav, som man havde det i Sverige og Norge, men så var konjunkturerne vendt, og banksektoren var røget i Sverige og Norge. Så en vis konservatisme var ikke at foragte.

Finansministeren svarede Morten Messerschmidt, at den danske ordning med dankortet er fuldstændig uændret, så vi har stadig en grænse på 1.200 kr., som man selv hæfter for – svarende til 150 euro – mens den er 8.000 kr. ved uagtsomhed, men hvis man selv udleverer sit dankort og giver den pågældende person koden, så hæfter man for hele beløbet.

Finansministeren svarede Svend Auken, at vort synspunkt med hensyn til kapitalkrav til betalingskortudstedere altid har været, at når der ikke er tale

om indlån, kan den pågældende, der har kortet, ikke miste penge. Her er der en forskel på, om der er tale om en bank, hvor man har en trækingsret, og en anden kortudsteder, hvor det er kortudsteder, der kommer til at løbe hele risikoen. Her har vi ikke umiddelbart haft noget ønske om at hæve kapitalkravet, idet vi har fokuseret på beskyttelsen af borgeren som den svage part.

4. Kommissionens handlingsplan for en integreret struktur for intern kontrol

- Statusrapport

KOM (2007) 0086

Rådsmøde 2792 – bilag 2 (tillæg til samlenotat)

Udvalgsmødereferat:

(05) side 1171 (senest behandlet i EEU 28/4-06)

Finansministeren: Kommissionen ventes at præsentere sin statusrapport om handlingsplanen for en integreret struktur for intern kontrol med gennemførelsen af EU's budget.

Handlingsplanen indeholder en lang række konkrete forslag til kontrolforanstaltninger, der fuldt gennemført kan føre til en mere sikker budgetgennemførelse præget af færre fejl.

Dermed skulle Revisionsretten gerne sættes i stand til med tiden at afgive en erklæring med færre eller ingen forbehold – med andre ord en mere positiv revisionserklæring.

Statusrapporten viser god fremdrift i handlingsplanens udmøntning, der forventes endeligt afsluttet med udgangen af indeværende år.

Vi har fra dansk side aktivt støttet Kommissionens bestræbelser på at få indført en mere ensartet kontrol og revision af EU's budgetgennemførelse.

Vi hilser rapporten velkommen og ser frem til de videre drøftelser om at sikre yderligere fremskridt i denne sag.

Svend Auken pegede på, at der med hensyn til styring af dette meget svære område er tale om endnu en succeshistorie. Socialdemokraterne er godt tilfreds med det system, som kører, og Svend Auken ville gerne udrykke sin anerkendelse heraf.

5. Mandat til Fællesskabets undertegnelse af FN's konvention om handicappedes rettigheder og dens frivillige protokol (Handicap-konventionen)

A-punkt

KOM (2007) 0077

Rådsmøde 2792 – bilag 3 (tillæg til samlenotat)

Økonomi- og erhvervsministeren: Jeg nævner denne sag til orientering på vegne af udenrigsministeren, da det er Udenrigsministeriet, der har haft ansvaret for forhandlingen af konventionen fra dansk side.

Fra dansk side kan vi tilslutte os Fællesskabets underskrivelse af FN-konventionen om handicappede personers rettigheder. Det er forventningen, at samtlige medlemslande vil være enige om at give EU mandat til at underskrive handicapkonventionen.

Danmark vil underskrive konventionen allerede ved åbningen for undertegnelse i New York den 30. marts.

Grunden til, at EU-Kommissionen underskriver konventionen, er, at der er såkaldt "delt kompetence" mellem EU og medlemslandene. Det kender vi for eksempel også fra FN's havretskonvention, som EU også har tiltrådt.

Der ligger en tillægsprotokol om klageadgangen. Jeg kan sige, at Kommissionen skriver den ikke under, da det ikke på nuværende tidspunkt er juridisk er afklaret, hvad der ligger i den. Vi har den holdning, at så længe vi ikke ved, hvad vi skriver under på, vil vi afvente, at der finder en afklaring sted.

Morten Messerschmidt ville gerne vide, hvorfor det er et EU-anliggende at ratificere FN-konventionen.

Svend Auken forstod ikke det sidste, økonomi- og erhvervsministeren sagde om det juridiske, og ville gerne have en uddybning af det. I øvrigt ville han gerne høre svaret på det spørgsmål, som Morten Messerschmidt stillede.

Økonomi- og erhvervsministeren svarede Morten Messerschmidt, at Kommissionen skal underskrive, fordi der er tale om delt kompetence. Der er et område, hvor Fællesskabet også har kompetence, bl.a. vedrørende ligebehandling på arbejdsmarkedet. Derfor mente man, det var en fordel, at Kommissionen også undertegnede konventionen.

Økonomi- og erhvervsministeren svarede Svend Auken, at vi vælger at underskrive handicapkonventionen nu, men der ligger en tillægsprotokol, som vi ikke underskriver nu, idet vi vil have det juridiske i den forbindelse nærmere afklaret. Økonomi- og erhvervsministeren tilføjede, at vi i hans regi havde nedsat et udvalg, hvor handicaporganisationerne er repræsenteret, som skal udarbejde en anti-diskriminations lovgivning.

Morten Messerschmidt pegede på, at når der er tale om en konvention, kan borgerne ikke umiddelbart støtte ret på den. En konvention binder landene. Han havde svært ved at se, at man kunne bruge en indre markedsbestemmelse til at lade Kommissionen undertegne på medlemsstaternes vegne og derved binde landene. Er der hermed tale om en de facto udvidelse af EU's kompetenceområde?

Morten Messerschmidt pegede på, at der også er en række ting i kon-

ventionen, der ikke har EU-relevans. Kan det forhold, at Kommissionen skriver under, føre til, at EU så også får kompetence på disse områder?

Økonomi- og erhvervsministeren svarede, at det ikke var på medlemsstaternes vegne, Kommissionen skrev under, men fordi der er tale om delt kompetence. Kommissionen skriver under, og medlemsstaterne skriver også under. Som nævnt vil vi forsøge at skriver under den 30. marts i New York. Kommissionen har valgt at gøre det samme.

Morten Messerschmidt mente, økonomi- og erhvervsministerens sidste svar afklarede problemet.

Svend Auken troede ikke, han var enig med Morten Messerschmidt, men mente, det var en væsentlig problemstilling, denne rejste, og ville være glad, hvis man fra Udenrigsministeriet eller Justitsministeriet kunne få et skriftlig svar på det spørgsmål, Morten Messerschmidt rejste. Der er områder, hvor landene har kompetence. Der er områder, hvor EU har kompetence. Og så er der områder, hvor der er delt kompetence. Og der er masser af tilfælde, hvor Kommissionen i sådanne tilfælde også skriver under. Men det ville være meget rart at få det skrevet ned.

Økonomi- og erhvervsministeren ville gerne foranledige, at de notater, som Svend Auken bad om, blev udarbejdet. Han var bekendt med, at argumentationen er, at der er delt kompetence, i og med at EU også opererer på området.

6. Eventuelt

Kommissionens meddelelser om direkte beskatning

Finansministeren: I forbindelse med forelæggelsen af økofinmødet den 30. januar 2007 orienterede jeg udvalget om tre meddelelser vedrørende direkte beskatning, som Kommissionen udsendte i december sidste år.

Den ene meddelelse vedrører samordning af medlemsstaternes systemer for direkte beskatning i det indre marked. De to øvrige meddelelser indeholder specifikke forslag om koordinering af reglerne for exitbeskatning og fradragsret for tab, når et selskab har underskud ved aktivitet i et andet EU-land.

Meddelelserne var på dagsordenen for det kommende møde, men er imidlertid blevet taget af dagsordenen og bliver behandlet som et a-punkt.

Der er enighed om et udkast til rådskonklusioner af proceduremæssig karakter, hvori der udtrykkes en generelt positiv indstilling over for at undersøge det nærmere behov for en øget samordning af medlemsstaternes skattesy-

stemer på konkrete områder.

Vi – og langt størsteparten af de øvrige medlemsstater – mener dog, at det på nuværende tidspunkt er for tidligt at udpege konkrete områder, hvor en sådan samordning skal finde sted. Derfor er de to specifikke forslag fra Kommissionen ikke medtaget i udkastet til rådskonklusioner.

Jeg forventer, at indholdet af de tre meddelelser vil blive drøftet nærmere på et senere tidspunkt.

Punkt 3. Berlin-erklæringen

EU-note (06) – E 49 (notat af 19/3-07 om Berlin-erklæringen)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 257, side 964 (afrapportering af DER-topmøde 8-9/3-07)

(06) side 931 (forelæggelse af DER-topmøde 8-9/3-07 og samråd om Berlin-erklæringen)

Næstformanden rekapitulerede indledningsvis den diskussion, der havde været i Europaudvalget ved mødets begyndelse om dagsordenens punkt 3. Europaudvalget har behandlet Berlinerklæringen på møder med statsministeren den 7. marts 2007 forud for topmødet – ved den lejlighed var der også et samråd med statsministeren om sagen – og i forbindelse med afrapporteringen fra topmødet den 13. marts 2007. Allerede den 7. marts havde udvalget fået omdelt et papir, som viste strukturen i Berlinerklæringen, og nu var selve Berlinerklæringen omdelt. Hun havde læst referaterne fra de pågældende møder, og der står intet sted, at nogen i udvalget eksplicit har bedt om, at statsministeren eller udenrigsministeren skulle komme til stede. Så det er simpelt hen uberettiget at sige det, mente næstformanden.

Svend Auken mente ikke, næstformanden var neutral, men udtalte sig som Venstres ordfører.

Næstformanden replicerede, at hun fungerede som udvalgets formand og havde refereret fra de offentlige referater fra det offentlige møde i Europaudvalget. Hvis Svend Auken opretholdt sin indstilling, skulle han måske gøre alvor af truslen om at forlade mødet.

Svend Auken fastholdt, at formanden ikke var neutral i sin mødeledelse. Han mente ikke, hun gav et fyldestgørende referat af, hvad der var sket på møderne. Den 7. marts havde der været et samråd med statsministeren, og det var naturligvis, fordi det var statsministeren, der var ansvarlig for sagen. Da det så viste sig, at han ikke havde tænkt sig at komme i dag, havde Svend Auken spurgt, om udenrigsministeren i det mindste ikke kunne komme i stedet for. Svend Auken tilføjede, at der deri ikke lå nogen undervurdering af finansministeren, man udvalget havde før hørt finansministeren sige om sager, der ikke vedrørte hans ressortområde – de iranske terrorlister – at dem kunne han ikke udtale sig om. I øvrigt gjorde Svend Auken opmærksom på, at han ikke havde sagt noget om, at Socialdemokraterne ville udvandre. Nu var sagen på dagsordenen, og så tog man diskussionen.

Anne Grete Holmsgaard syntes, det var uklogt af formanden med henvisning til referaterne at betegne det som usandt, hvad oppositionen havde sagt, for det fremgår klart af referaterne såvel fra den 7. marts som fra den 13. marts, at man blev stillet en drøftelse i Europaudvalget i udsigt ”på den ene eller anden måde”, så snart man vidste, hvornår teksten forelå. Når statsmini-

steren svarer det på spørgsmål fra udvalget, må det selvfølgelig forstås på den måde, at det er statsministeren, der kommer. Ellers havde statsministeren naturligvis tilføjet: ”Men det er ikke sikkert, det bliver mig; det kan være, det bliver en anden minister.”

Svend Auken henviste til, at når sagen havde været drøftet to gange i udvalget, var det første gang fordi han rejste den, og anden gang fordi Anne Grete Holmsgaard rejste den og bad om at få en drøftelse, når man kendte teksten. Naturligvis skulle den drøftelse være med statsministeren.

Svend Auken mente, Europaudvalget havde behov for at skrive noget ned om behandlingen af sagen, hvor man kunne give sin vurdering af begivenhedsforløbet.

Næstformanden gentog sit citat fra referatet, som man selvfølgelig kan læse forskelligt. Kritik hører med til det politiske spil, men i dette tilfælde mente hun ikke, den var berettiget.

Anne Grete Holmsgaard mente, det var en fuldstændig urimelig måde, næstformanden håndterede sagen på, for ingen kunne være i tvivl om, at det var statsministeren, man havde ønsket en drøftelse med.

Finansministeren Denne sag er til orientering. Jeg orienterer om den på vegne af statsministeren.

Jeg kan fortælle, at det tyske formandskabs udkast til Berlinerklæringen blev modtaget i går aftes og sendt til udvalget med det samme.

Statsministeren har talt med partilederne – bortset fra Enhedslisten – som var indforstået med indholdet af erklæringen. Partilederne var også indforstået med, at jeg – altså finansministeren – præsenterer erklæringen her i udvalget, da statsministeren ikke selv havde mulighed for at være her. Jeg ville blot nævne det. Statsministeren har kontaktet partilederne, og der har været enighed om, at den fremgangsmåde var i orden. Derfor er jeg overrasket over, at der er så megen turbulens. Partilederne har accepteret, at det er finansministeren, der møder op. Derfor er jeg kommet i god tro.

Om det konkrete kan jeg sige, at der er tale om en erklæring, som vi fra dansk side kan være tilfredse med. Erklæringen svarer i det store og hele til de forventninger, statsministeren tidligere har givet udtryk for her i udvalget.

Teksten er groft sagt delt op i fire dele.

For det første en indledning, som trækker en linje tilbage til Europas blodige historie i det sidste århundrede, og som peger på de resultater, EU har opnået i de sidste 50 år: fred, frihed, velstand, styrkelsen af demokratiet og retsstaten og genforeningen af Europa.

Det andet afsnit omhandler de værdier, som kendetegner EU – frihed,

demokrati, tolerance, retfærdighed og solidaritet – og understreger EU's mangfoldighed og medlemsstaternes ligeberettigelse.

Det tredje afsnit omhandler de fælles udfordringer, som EU-landene står over for. Her peger erklæringen først på det økonomiske og sociale område og lægger vægt på den europæiske model, som kombinerer økonomisk succes med socialt ansvar. Der bliver i erklæringen også lagt vægt på den betydning, som menneskelige ressourcer har for fortsat vækst og beskæftigelse. I erklæringen nævnes også udfordringer som terrorisme, organiseret kriminalitet og forsvaret for friheds- og borgerrettigheder samt udfordringerne fra konflikter, sult og sygdom i verden omkring os. Endelig nævnes også energipolitikken og klimabeskyttelsen blandt de udfordringer, som EU skal tage op.

I det afsluttende afsnit lægges der op til, at medlemsstaterne skal arbejde for at "skabe et fornyet fælles grundlag for EU inden valget til Europa-Parlamentet i 2009." Det vil i klar tekst sige et mål om at få en ny traktat på plads inden Parlamentsvalget i 2009.

Jeg kan konstatere, at alt i alt ligger teksten grundlæggende på linje med danske prioriteter, som reflekteres i den politiske aftale.

Jeg har forstået, at erklæringen vil blive underskrevet af repræsentanter for de tre EU-institutioner – altså af kansler Merkel på vegne af Ministerrådet samt formanden for Europa-Parlamentet og formanden for Kommissionen.

Næstformanden sagde, at det bilag indeholdende udkastet til Berlinerklæringen, som var omdelt, var stemplet fortroligt, men i betragtning af at hun efterfølgende havde set, at Ritzau havde hele teksten, gav det ingen mening at behandle det som fortroligt, så fortroligheden var hermed ophævet.

Svend Auken indledte med at sige, at hans formand ligesom andre partiformænd havde opfattet det som en ren orientering fra statsministerens side, og gjorde opmærksom på, at Socialdemokraterne havde reageret prompte, da man fik at vide, at statsministeren ikke ville komme. I øvrigt henviste han til, at Socialdemokraterne havde stået hird om finansministeren, da denne ved en tidligere lejlighed havde påpeget, hvor svært det var at bevæge sig uden for sit eget ressortområde.

Det vigtigste i Berlinerklæringen er selvfølgelig den deadline, der nu er fastsat, og som man er enige om. Det er første gang, det er sagt så tydeligt, at forfatningstraktaten – eller hvad det nu bliver for en løsning – skal være afsluttet inden valget til Europa-Parlamentet i 2009. Det vil sige, at der må ligge en eller anden form for køreplan.

Selv om Berlinerklæringen kun bliver underskrevet af de tre formænd, er det klart, at rådsformanden kun kan skrive under, hvis alle landene er enige. Det fortolkede Svend Auken sådan, at der nu var enighed om køreplanen, eller

at man i det mindste var enige om at lave en køreplan på området. Det ville have været interessant at diskutere denne køreplan med statsministeren eller udenrigsministeren.

Finansministeren har ret i, at vi fra dansk side er enige i, at vi skal have en traktat på plads inden Europa-Parlamentsvalget, men andre lande har haft en anden tilgang til den sag. Hvor langt er de parat til at gå? Det var et andet af de temaer, det ville blive diskuteret i kanten af mødet.

Svend Auken pegede på, at statsministeren havde haft et interessant møde med Polens præsident, som er en af nøglepersonerne. Det havde været interessant at få at vide, hvad statsministeren havde talt med den polske præsident om.

Berlinerklæringen karakteriserede Svend Auken som den absolut laveste fællesnævner. Han hæftede sig ved, at bl.a. det, der står i EU-traktatens formålsparagraf om bæredygtig udvikling, ikke er kommet med. Han var godt klar over, at det på dette sene tidspunkt var svært at komme med ændringsforslag. Der er tale om et sympatisk dokument, men det er ikke en særlig stærk kop te, der bliver serveret her.

Svend Auken ville ikke afkræve finansministeren svar på, hvad statsministeren havde forhandlet, eller hvad han regnede med at få drøftelser af, for det havde finansministeren ikke en jordisk chance for at udtale sig om, men det var ikke uinteressant, at man nu sætter en frist.

Næstformanden syntes ikke, de øvrige medlemmer af udvalget skulle afholde sig fra at stille spørgsmål til finansministeren, idet hun var sikker på, at finansministeren var klædt godt på og havde en række af embedsfolk til sin rådighed.

Morten Østergaard var klar over, at dette punkt på dagsordenen havde fået en pudsigt stemning over sig, men i virkeligheden er det jo en festlig og højtidelig anledning, og derfor ville han ikke undlade at kipse med flaget. Det Radikale Venstre synes, det er godt, at der er kommet en erklæring. Selve den proces, som har ført frem til den, er selvfølgelig lidt ærgerlig. Rent indholdsmæssigt er erklæringen lidt på festtaleniveau. På det punkt kunne Morten Østergaard tilslutte sig Svend Auken. Det interessante er, om statsministeren har tænkt sig at fremføre vores synspunkter på selve processen. Specielt når man taler om åbenhed, har processen i forbindelse med erklæringens tilblivelse ikke været køn, hvilket er med til at skabe en lidt dårlig feststemning.

Morten Østergaard mente, det var en meget relevant kritik, der var kommet fra flere regeringer. Synes finansministeren, sagen er behandlet lige efter bogen, eller er man kritisk over for processen, som hverken har givet plads til åbenhed eller inddragelse af de nationale parlamenter, og vil man

give udtryk herfor?

Morten Messerschmidt takkede for forelæggelsen. Han syntes, det af logiske grunde kunne være utroligt interessant at få at vide, hvad det er for noget nyt materielt indhold, man sigter efter, når man vil have, at forfatnings-traktaten skal træde i kraft inden det førstkommende valg til Europa-Parlamentet. Han ville også gerne have køreplanen udpindet.

Morten Messerschmidt pegede på, at i forbindelse med forelæggelsen havde statsministeren sagt, at også EU's fremtidige problemer ville blive behandlet i Berlinerklæringen, men her var han blevet noget skuffet, da han læste den igennem, for der er tale om en ren propagandatekst om, hvor vidunderlig EU er, og hvor miserabel vor tilværelse ville have været uden EU. Har statsministeren foreslået noget om EU's problemer, og har kansler Merkel sagt: "Nej. Så skal det kun være mig, der skriver under"?

Charlotte Antonsen tog ordet som ordfører for Venstre og gav udtryk for, at det er helt afgørende, at Europa nu igen kommer i omdrejninger. Hun var klar over, at man i Europa står over for nogle vigtige valg, ikke mindst det franske præsidentvalg. Berlinerklæringen så hun som et godt afsæt, og samtidig er der tale om at fejre 50-året for Romtraktaten. Venstre lægger megen vægt på, at der er sat en dato på, idet der deri ligger en politisk forpligtelse til, at man får gjort noget ved de udestående problemer i forbindelse med traktatændringen, som der fra mange sider er et ønske om at få gennemført, bl.a. for at sikre en større effektivitet i samarbejdet.

Charlotte Antonsen havde forståelse for, at man i en sådan erklæring ikke kan have alverdens detaljer med. Det er klart, at en så lukket proces ikke er en klassiker for Danmark, som meget gerne havde set, at processen havde været mere åben, men det er jo noget, formandskabet egenhændigt vurderer. Den tyske kansler har sat skub i nogle ting, og hvis det forudsætter, at der har været nogle lukkede drøftelse med nogle lande, så er det svært at være voldsom kritisk over for det, når resultatet er blevet fornuftigt i forhold til, hvad man kan forvente på nuværende tidspunkt.

Anne Grete Holmsgaard oplyste, at Villy Søvndal helt klart også havde opfattet henvendelsen fra statsministeren som en ren orientering og ikke som en samtale, hvor det blev drøftet, om det skulle være den ene eller den anden minister, der skulle komme i Europaudvalget. Hun tilføjede, at Villy Søvndal sad i Norge.

Med hensyn til indholdet i Berlinerklæringen sagde Anne Grete Holmsgaard, at det var et fremskridt, at der overhovedet står noget om klima og global opvarmning, men hun syntes, det var ærgerligt, at der ikke står noget om miljø og de miljøudfordringer, EU står over for. Hun henviste til, at Folketinget i maj 2005 har vedtaget, at miljø, sundhed og forbrugerbeskyttelse

skal spille en større rolle i implementeringen af det indre marked, og gik ud fra, at det også var noget, der lå den danske regering på sinde. I hvert fald var det noget, SF i de drøftelser, man havde haft med statsministeren, havde lagt vægt på at få med i Berlinerklæringen.

Line Barfod forstod, at statsministeren havde været klar over, at Enhedslisten ikke ville være særlig glad for indholdet i Berlinerklæringen, og derfor ikke havde behøvet ringe til Enhedslisten. Som et enkelt eksempel på, hvad hun fandt problematisk, citerede hun: ”Vi forsvarer også frihedsrettighederne og borgernes rettigheder i kampen mod dem, der er modstandere af disse rettigheder.” Når man tænker på, hvor meget EU har lavet af indskrænkninger i frihedsrettighederne. Men det kan måske være, sætningen skal forstås sådan, at man kun forsvarer frihedsrettighederne mod terroristerne, ikke mod magthaverne.

Det mest problematiske i Berlinerklæringen er, at man skriver, man vil lave en ny forfatningstraktat inden valget til Europa-Parlamentet i 2009, når man ikke kan få at vide, hvad traktaten skal indeholde, og hvordan den skal forhandles.

Finansministeren var glad for at kunne sige, at det er en positiv tekst, fordi der har været tale om en positiv udvikling i de sidste 50 år. Han havde ikke sagt, at man ikke kunne have mere med, men vi har især lagt vægt på energipolitik og klimabeskyttelse, og det er ikke uvæsentligt, at det er kommet med. Den tekst, der foreligger her, kom først frem til regeringen i går. Vi går ind for, at der er åbenhed om drøftelserne i EU. Processen i forbindelse med Berlinerklæringen kunne måske godt have været mere åben, end den har været, men sådan har formandskabet valgt at håndtere situationen. Og nu har den fungerende formand for Europaudvalget valgt at ophæve bilagets fortrolighed.

Det indholdsmæssige i processen bliver lagt fast i juni, og det forventes, at i maj kommer stats- og regeringscheferne til at drøfte, hvad der skal være i den proces, som skal vedtages i juni. I den forbindelse vil der også komme en drøftelse i Europaudvalget.

Morten Østergaard var glad for, at regeringen var gået ind for en større åbenhed i processen, men når man hæver glasset og taler flotte ord om, hvor vigtig åbenhed er, må man erkende, at processen her ikke har været særlig køn. Når andre landes regeringer melder så klart ud, er det ikke for meget forlangt, at den danske regering også gør sig gældende i den debat – udover det, der er sagt på embedsmandsplan.

Det er interessant, hvilke drøftelser der har gået forud for beslutningen om at sætte en dato for arbejdet med traktaten.

Svend Auken gentog, at det er en sympatisk tekst, men der er ikke så mange vitaminer i den. Det, der ikke står der, er også centralt, for den slags

tekster kan pludselig blive operative, når man sidder og skriver andre tekster. Tekster, man er enige om, bliver en del af fællesskabsarven. Når der f.eks. står det meget sympatiske om økonomisk succes og socialt ansvar, så står der ”Europas rigdom ligger i menneskenes viden og kunnen; dette er nøglen til vækst, beskæftigelse og social sammenhængskraft.” Det er Socialdemokraterne for så vidt enig i, men når teksten taler om vækst i Europa, ville Socialdemokraterne hellere tale om bæredygtig udvikling og understrege, at miljøet spiller en rolle. Ordet miljø er ikke nævnt. Derimod er klima med, hvad der er positivt. Sundhed er ikke nævnt. Det er vigtigt, at den slags ord kommer ind.

Her troede Svend Auken, en større åbenhed i forbindelse med processen ville have været en fordel.

Men når alt det er sagt, så var hans samlede indtryk stadig væk, at der ikke står noget i teksten, der er forkert, og det, der står, er faktisk sympatisk. Så samlet set drejer Socialdemokraternes hovedutilfredshed sig om den procedure, man har anvendt, og at nogle af de ting, der burde have stået der, ikke er kommet med.

Svend Auken spurgte, om der overhovedet skal være debat om teksten. Bliver den ikke bare vedtaget? Hvis der kan redigeres i den, havde han det ønske, at man i stedet for vækst skriver bæredygtig udvikling. Det ville i hvert fald rette noget op på det. Men hans forventning var, at det blev ved de hævdede champagneglas.

Morten Messerschmidt sagde, at der var utroligt mange ting, han kunne have ønsket ændret, og forstod han finansministeren ret, var der utroligt mange ting, som statsministeren kunne have ønsket ændret, idet statsministeren meget klart havde udtalt, at han fandt det nødvendigt, at man i erklæringen skrev om de udfordringer, som EU står over for. Det må næsten fremgå af referatet af Europaudvalgets møde. Hvorfor siger man ikke noget om den åbenlyse mangel på økonomisk udvikling i forhold til USA? Hvorfor siger man ikke noget om den dårlige økonomiske politik, som euroen har medført? Hvorfor siger man ikke noget om de negative konsekvenser af de åbne grænser? Morten Messerschmidt spurgte, hvad det er for problemer, som statsministeren – in casu finansministeren – mener er blevet omtalt i denne erklæring.

Anne Grete Holmsgaard troede, alle kunne se, at processen, som det tyske formandskab har valgt, har været uheldig. Det er et dårligt signal at sende ud.

Anne Grete Holmsgaard pegede på, at den del af vedtagelsen fra maj 2005, hun nævnte før, om at lade miljø, sundhed og forbrugerbeskyttelse prioritere, er jo vedtaget med et bredt flertal, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten var imod. Har Danmark arbejdet for at få det ind?

Finansministeren medgav, at der ikke står alt, men der er jo tale om

et glædesudbrud for dem, som tillægger samarbejdet i Europa for at fremme borgernes rettigheder betydning. Det er set før, at hvis et glædesudbrud bliver for langt, smelter isen. Han pointerede, at det forhold, at nogle ord ikke er med, ikke er det samme som, at det ikke stadig er noget, regeringen arbejder for. Miljø og bæredygtig udvikling står i traktaten i forvejen.

Forventningen er, at der ikke bliver nogen drøftelse af teksten. Den lukkes ikke op. Man vil sige: Jamen det er så det, som stats- og regeringscheferne mener.

Finansministeren ville selvfølgelig fortælle statsministeren om de ord, der var faldet i udvalget.

Til de fester, finansministeren havde deltaget i i familien, gav man sig ikke til at diskutere, om man ville have sagt præcis det, festtaleren sagde, før man råbte hurra. Man råbte hurra, hvis man er til en rund fødselsdag. Det er en erklæring, som ikke strider mod de synspunkter, man har i medlemslandene. Alt det, der i øvrigt er vedtaget, arbejder vi for hele tiden, ikke bare i forbindelse med denne erklæring. Miljø og sundhed er stadig udfordringer. Erklæringen afløser ikke de vedtagelser, der er truffet. Det mente finansministeren, der var en vis forståelse for.

Anne Grete Holmsgaard forstod godt det sidste, finansministeren sagde, men hun fastholdt, at hvis man har arbejdet for, at det kom med i teksten, så har man fået et nej, og så har man syntes, det var så betydningsløst, at man har sagt o.k. alligevel.

Svend Auken pegede på, at det er noget mere end en skåltale. Det tyske formandskab har lagt vægt på, at erklæringen indeholdt de fælles værdier. Derfor er Socialdemokraterne bekymrede for, at miljø ikke er nævnt. Man har talt om, at teksten skulle afløse Messinaerklæringen, og selv om forventningerne undervejs er blevet dæmpet noget ned, er det ikke nogen ligegyldig begivenhed.

Svend Auken syntes ligesom finansministeren, at det var en glædelig dag. Han syntes ikke, der er tale om en propagandatekst. Det er vigtigt, at vi nævner det, der virkelig har fungeret godt, og opregner de mange gode resultater, der er opnået i fællesskab de 27 lande imellem. Den del af det syntes han var i orden.

Morten Østergaard gik ud fra, at statsministeren og den danske regering havde været involveret i, at der blev enighed om, at der skulle være en slutdato for den nye traktat i 2009, og at man derfor har diskuteret indholdet af netop den del.

Finansministeren sagde, at der de fem partier imellem havde været enighed om at fastsætte en dato. Det er derfor, vi har arbejdet for det. Vi har også arbejdet for, at temaet om den sociale dimension, energi og klima kom

ind. Men i sidste instans er det en tekst, som formandskabet lægger frem. Han kunne ikke sige andet end, at vi havde gerne set, at der ikke på den måde, det er sket, kan stilles spørgsmålstejn ved åbenheden i forbindelse med proceduren.

Næstformanden sagde, at det også havde været regeringens synspunkt lige fra starten, som statsministeren havde sagt det.